

KJAK

Jógvan við Keldu

Søguvirðið tættari kelduni og tendensurin má kannast

Onkur klokka átti at havt ringt, ella tiltikna reyða ljósið blunkað. Men av og á yvirtekur trongdin til óheppið brúk.

Síðani byrjanina av 2013 hevur drúgvtt greinasamskifti verið millum søgufrøðingin, Hans Andrias Sølvará og meg. Tá eg onki havi hoyrt frá honum, aftaná mína seinastu grein, “Hans Andrias farin av kós”, fari eg at koma við nøkrum fáum viðmerkingum og onkrari fyribils niðurstøðu.

Sum nevnt í endanum av greinini, fari eg enn einaferð at staðfesta og endurtaka, ”viðvíkjandi einasta evninum, eg havi viðgjørt: “Det førte tit til, at mange, også af økonomiske grunde, lod sig

gendøbe”, (sitat úr bókini “Men Gud greb ind”, sum Hans Andrias ferð eftir ferð hevur endurtikið), sum eg meti søgureingjan, fyrrenn annað er dyggiliga prógvað. Tí eitt er, hvat sagt verður “um kaffiborðið”, annað er, hvat verður fest á blað og einsíðugt síðani tikið upp av søgufrøðingi...”.

Ikki nóg djúpur

Í barnalærdóminum hjá einum sum skrivar søgu, eru í øllum førum tvinnir grundleggjandi lunnar. Í fyrstu atløgu, at tann sum

er keldan, skal vera so tætt uppat “miðdeplinum”, sum gjørligt. Í øðrum umfari, sum ikki er minni umráðandi, skal tendensurin hjá kelduni vera eftirhugdur í seyminum. So kann hon vera brúkt antin sum grundleggjandi og staðfestandi ella bara tí “summi halda”, sum mangan lítið hald er í, og “at hon er skrivað...”.

Um so hevði verið, at Hans Andrias í fyrra førinum, fór nakað djúpri og helt seg til keldu tættari uppat “miðdeplinum”, tí har vóru tær nógvar, hevði hann valla brúkt hetta. Hevði hann í

seinna førinum t.d. havt lisið bókina “Bíblían í hálva øld”, sokallaða “bíbliustríðið”, hevði onkur klokka ringt ella reyða ljósið blunkað, tá Josias Matras gav Victori Danielsen, av “glatta lagnum”, soleiðis sum hann gav Kjølbro, samkomuni Betesda og nógvum klaksvíkingum í bókini, “Men Gud greb ind”, í nøkulunda sama tíðarskeiði.

Bert viðgjørt skrivaða orðið

Allar lýsingar Hans Andriasar av mær, sum t.d. “Jógvan skilir onki”, “Jógvan hevur

við illgitingum og ósakligum tilsipingum lagt á trúgvandi, mentaðan, djarvan og nú fullkomiliga verjuleysan klaksvíking” og fleiri hesum likar, haldi eg vísa veikleika og tørvandi trúvirðið hjá honum.

Lat meg enn einaferð gera vart við, at eg havi onki annað viðgjørt enn skrivaða orðið, “ódokumenteraða leikmannakeldu” og søguskrivarans brúk av hesi, havi víst á, at hann er farin ov lætt um, uttan skottrygd og uttan – higartil - skugga av veruligum próvvirði.

Ætlaði nú – út frá tí partinum av endurgevingini hjá honum av: “En betydningfuld faktor var også, at J. F. Kjølbro, den største arbejdsgiver i bygden var baptist, og i første række gav arbejde til dem der hørte til baptistmenigheden” - at skriva nakað um “hvør fær starv frá hvørjum”, “netverk” og hvønn leiklut kennskapur hevur í starvssetanum bæði alment og privat, sum kemur fyri bæði her heima og í útheimi, men tað má bíða hesuferð.

Ólavur Hátún

Sjálvandi, løgmaður: Samhaldsføst gjaldskipan er rætta loysnin

Onkur klokka átti at havt ringt, ella tiltikna reyða ljósið blunkað. Men av og á yvirtekur trongdin til óheppið brúk.

Kaj Leo Holm Johannesen, løgmaður, tekur okkum stundum á bóli við frískum hugskotum og útsøgnum. Soleiðis eisini í Degi og Viku seinasta týskvøld, tá hann í orðaskifti gav til kennar eisini sína sannføring um, at bert ein samhaldsføst tunnislgjaldsskipan, har øll koyrandi bera kostnaðin í felag, kann føra okkum á mál til fullgóða samferðsluskipan.

Hugstoytandi hevur tað verið í útvarpinum at hoyra t.d., at gjáarfólk og fámjiningar ikki í næstu framtíð skulu kunna droyma um at fáa í lag tey smáu tunnlishol,

sum teimum er tørvur á til tryggja ferðing til og frá – hugstoytandi ikki bara hjá fólki har á staðnum, men hjá øllum, sum hava føriska heildarsamfelagið í huga og sinni.

Burtursæð frá, at Viðoyggjin nýliga er komin í fokus, hevur tunnilsorðaskiftið seinnu árin mestsum bara snúð seg um Skálafjarðartunnilin og/ella Sandoyartunnilin. Men umframt hesar báðar megin-tunlar aftrat teim fimtan verandi, sum hava gjørt tað liviligari víða um í landinum, er tørvur á enn so mangari aðrari tunnilsgerð, áðrenn

samferðslukervið kann sigast at vera útbygt til fulnar á hesum øki.

Á ongan hátt kann landskassin einsamallur bera kostnaðin av hesari so átrokandi útbygging, og **at sleppa privatum íleggjarum framat í okkara samferðsluskipan og geva teimum figgjarligan ræðisrætt, har sum iløgan loysir seg best, er heilt burturvið**. Men standa vit solidariskt saman, so at vit øll gjalda í mun til tað, sum vit koyra gjøgnum tunlar, verður figgjargrundarlagið haldgott og samfelagsgagnligt og málið komið í eygsjón.

Havi áður sum leikmaður

loyvt mær at vísa á, at við einum gjaldi upp á bara 20 kr. aftur og fram gjøgnum tunnlar – bert triðingin av biligastu loysnini hjá ferðandi øll hesi mongu árin gjøgnum Vágatunnilin og í Norðoyatunnilin -, so verða við verandi ferðslu ikki undir 100 milliónir krónur tøkari um árið, sum so aftur verða trygt grundarlag undir milliardaláni eitt nú uttanlands.

Við munagóðari avsláttarskipan og møguligum ársgjaldi verður tunnislgjald heldur ongin nervandi forðing, um ferðarleiðin gongur gjøgnum fleiri tunlar.

Ivaleynt man tað tó fara og falla mongum fyri bróstið, um kubba- ella onnur bummgjaldsskipan verður sett í verk, har tað áður var frítt at fara. Men sum løgmaður tók til, so hava vit ikki ráð til annað, um hesar stóru verkætlanir til fullgóðan samanhag í okkara samfelag skulu kunna fremjast. Í landi sum t.d. Norra, har figgjartreytirnar eru heilt aðrar enn her hjá okkum, er tað ein sjálffylgja, at tú rindar fyri at koyra gjøgnum tunlar, sum land ella býir hava latið gera.

Eitt fullgott samferðslukervi er ikki bara av alstórum

týdningi fyri vinnuna og fyri livilíkindir og trivnað úti um landi, men er t.d. eisini ein fortreyt fyri, at vit øll til fulnar skulu kunna gagnnýta teir upplivingarmøguleikar, sum okkara land hevur at bjóða okkum, sum búgva her, eins og ferðandi uttanífrá.

Dugi illa at hugsa mær, at politisk undirtøka ikki skal kunna fáast frá bæði samgongu og andstøðu fyri slíkari loysn, sum tað her oman fyri er borið við.